

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τὸν ἕκτον διατρέχουεν καὶ δέκατόν μας χρόνον
καὶ μένει πάλιν ἔδρα μας ἡ γῆ τῶν Παρθενῶνων.

Ἐνδεκα Σεπτεμβρίου,
νίκη λαοῦ κυρίου.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἐνενῆντα σὺν ἐννιά,
νέοι πόλεμοι λυσσώδεις μὲς ὅτὸν ψεύτη τὸν ντουνιά

Ποῦντος ἑξακόσα κι' ἑβδομήντα τρία,
πάει τόσος σάλος, τόση ψαδάρια.

**Μαυρίλας φρίκη,
λαὸς καὶ νίκη.**

Ἔπιδαν τάρχοντιλίκια, καὶ γεραίρει νέον ἄνδρα
μιά κυρίαρχος φωνή,
καὶ κατὰμαυρος θρηνεῖ
κάθε κόμης ἀπὸ σῶϊ, κάθε σκύλος ἀπὸ μάνδρα.

Πᾶνε τᾶστε ντούα οὐ,
ζήτω ζήτω τοῦ λαοῦ.

Ὁ λαὸς στεφανηφόρος τὸν Μερκούρη του φιλεῖ,
τὸν Μερκούρη του προβάλλει,
μὲ τὸ στόμα του λαλεῖ
καὶ μὲ τὴν καρδιά του πάλλει.

Ὁ λαὸς μὲ τὴν εἰκόνα τῆς ὀδικῆς του λεβεντιάς
σπλῆι τίτλους, ρίχνει τζάκια νυσταγμένης ἀρχοντιάς,
ὁ λαὸς ἐπαναστάτης νέους ἄνδρας συγκαλεῖ,
κι' ὅπως σήμερα μιᾶς νίκης τὴν χαρὰ τρανολαλεῖ,
ἔτσι μὲ πατρίδος πόνο μεγαλόκαρδος μιὰ μέρα
τοῦ πολέμου του τὸ στίγμα νὰ ξεπλύνῃ πέρα πέρα.

**Τραγούδια μερικά
κωμικοτραγικά.**

Κυριακὴ ἑξημέρωσε, τῆς ἐκλογῆς ἡμέρα,
κι' ἀντιλαλοῦσαν οἱ γυαλοὶ καὶ τὰ βουνὰ κι' ἡ ξέρα.

Μπουμπουνητὰ μπουμπούνιζαν,
κουδούναις ἐκουδούνιζαν,
παντιέραὶς ἐκυμάτιζαν, κακὸ καὶ βουρλισία,
καὶ σάλπιγγες ἐσάλπιζαν δευτέρα παρουσία.

Μεγάλῃ κοσμοχαλασιά,
βοῆς ἀντάρα καὶ βρυσιά,

οἱ σβέρκοι ξεσβερκῶνοντο,
ἀφρίζανε τὰ στόματα,
μαγκούραις ἐσηκῶνοντο,
γκάπ γκούπ ξυλοφορτώματα

Λαοῦ ῥουσκῶναν ρεύματα,
ῥαλιάριζαν σαλιάρηδες,
ἀπὸ παντοῦ στρατεύματα,
πεζοὶ καὶ καβαλάρηδες.

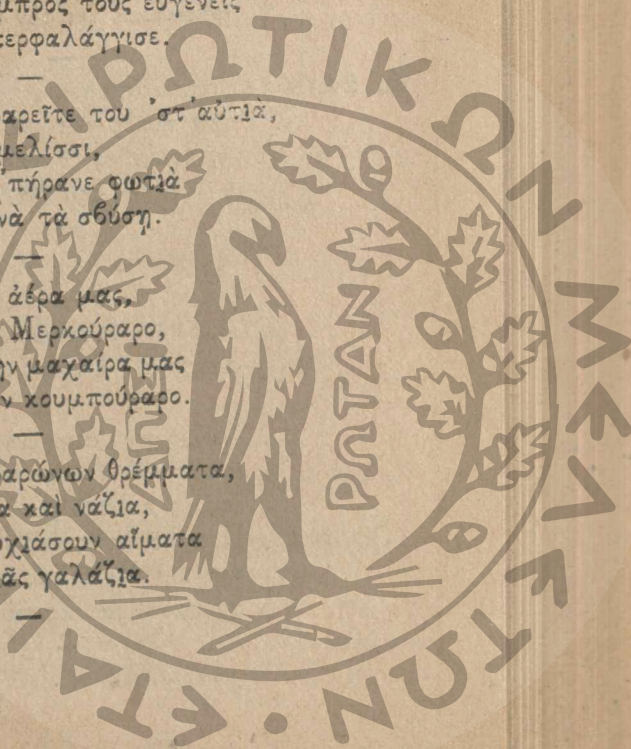
Κάθε πολέμαρχος λυσσᾷ
καὶ τρέχει μὲ τσικουρί,
βαρεῖτε τὸν Ἐτέμ Πασσᾶ,
τὸν Σπύρο τὸν Μερκούρη.

Κτυπήσετέ τον ἔμμανεῖς,
ῥτὰ πόδια μᾶς ἐστράγγισε,
κι' ἔβαλ' ἐμπρὸς τοὺς εὐγενεῖς
καὶ τοὺς ὑπερφαλάγγισε.

Ἐμπρὸς! βαρεῖτε του ὅτ' αὐτιά,
σέρνει λαὸ μελίτσι,
τὰ τζάκια πῆρνε φωτιά
καὶ τρέχει νὰ τὰ σβύσῃ.

Ἐκοψε τὸν ἄερα μας,
βαρεῖτε τὸν Μερκούραρο,
καὶ φόρα τὴν μαχαίρα μας
καὶ φόρα τὸν κουμπουραρο.

Ἐμπρὸς, Βαρόνων θρέμματα,
μὲ σείσματα καὶ νάζια,
πρὶν προστυχιάσουν αἵματα
τῆς ἀρχοντιάς γαλάζια.

Έμπρός, τουφέκι και σπαθί,
και κάνετε γιουρούσι,
πρίν σάν κι' έμᾶς παπουτσωθῇ
ζυπόλυτο λεφοῦσι.

Δώστε σπαλιόρα δυνατή,
πρίν πάρουν τίτλους Δόγη,
πρίν γίνουν ἄρχοντες αὐτοί
κι' έμεις τὸ σκυλολόγι.

Βαρεῖτε τους τοὺς πρόστυχους, ὅπου μυρίζουν σκρόδα,
κι' ἂν μαυρισθοῦν οἱ Λόρδοι σας κακὴ θά πέση λόρδα.

Κυριακὴ ἔημέρωσε,
Θεούλη μου τί θρήνος!...
τὰ μούτρα του σιδέρωσε
κάθε Βιλλαρδουίνος.

Κι' ἐπρόσμενε καμαρωτὸς
τὴν νίκη τοῦ Μικέλη,
γιὰ νὰ χορέψῃ φτερωτὸς
τὸ ντόπιο τὸ καγκέλι.

Κι' ὁ κύριος Καραμπουρνὸς,
πρῶτος τρανὸς μὲς 'στοὺς τρανοὺς
καὶ τῶν Βαρώων βράχος,
μέσα 'στὸ πέλαγος βουτᾶ
μὲ λειονταρίσια βογγητὰ
σάν φλογερὸς ναυμάχος.

Κι' ἠλάλαξεν Ἀνατολὴ
κι' ἠλάλαξε καὶ Δύσις:
ἀνάσκουμπώσου, Νικολῆ,
ντουνιά νὰ μπομπαρδίσης.

Κι' ὁ Καραμπουρνὸς φρυάττων
καὶ πελάγη συνταράττων
ἐσηκώθη 'στὰ πανιά,
χαλασμοὺς προαναγγέλλει
κι' ἀπ' τὸ σπῆτι τοῦ Μικέλη
μπομπαρδίζει τὸν ντουνιά.

Κι' ἄνοιξε τῆς μπουκαπόρταις τὸ παιδί τῆς μπαταρίας,
τοῦ πυρὸς καὶ τοῦ σιδήρου,
κι' ἔφυγε κι' ὁ καρχαρίας
ὁ μεγάλος τοῦ Φαλήρου.

Μωρὲ γειά σου, Λεβιδάκη,
ἔπεσε τὸ Σκαριδάκι,
ὦχ! τῶν Τούρκων συφορέλια,
πᾶνε καὶ τὰ Δαρδανέλια.

Σώθηκαν τὰ χωρατὰ,
μπᾶμ καὶ μπούμ μπουμπουνητὰ,
ἔφερες παντοῦ χαλάστρα,
Ποσειδῶν τῆς ἐκλογῆς,
καὶ τῆς Πρέβεζας τὰ κάστρα
σωριαστήκαν κατὰ γῆς.

Καὶ κόσμος ἐκλαψε πολὺς
γιὰ τὸν Μερκούρη τὸν φτωχὸ
σάν ἄναψε κι' ὁ Νικολῆς,
ποῦναι μπουρλότο μοναχό.

Ἐδράδασε κι' ἀλλοίμονο σὲ μούτρα κανακάρικα,
ἐδράδασε κι' ἐλύσσαξαν πολλὰ σκυλιὰ λιμάρικα.

Ἐδράδασε κι' ἀνάψανε βεγγαλικά ντουζίναις,
κάτω τὰ τζάκια φώναζαν καὶ φλογεραῖς κουζίναις.

Νίκη, Λαὸς, Μερκούραρος, 'στοὺς ἀρουραίους φῶλα,
τὰ γ' τοῦγκ καὶ κάθε τέντζερης καὶ κάθε κατσαρόλα.

Ἐδράδασε κι' ἐβγήκανε 'στοὺς δρόμους Ἀραπάκια
καὶ τεντζερέδες κύλισαν κι' εὗρηκαν τὰ καπάκια.

Μὲς 'στ' ἄλλα τὰ λαλούμενα φυσοῦσαν κι' ὀκαρίνα,
χιλιμιντρίζαν κι' ἄλογα καὶ δὸς τοῦ καββαλίνου.

Ἐδράδασε κι' ἐτρύπωσε τὸ κάθε σαλιγγάρι
κι' ἀχνίζωντας ἐπήγαινε περίφωτο φεγγάρι.

Φεγγάρι, φῶς εἰς τοὺς στραβοὺς γιὰ νὰ πηγαίνουν ἴσα,
φεγγάρι, φῶς γιὰ τὸν λαὸ καὶ γιὰ τοὺς Λόρδους πίστα.

Φεγγάρι, ποῦ σκοτείνιασε τὸ φῶς τῶν ντιλικάτων,
φεγγάρι, ποῦ τοὺς ἐσφίζαν τὰ φεγγαριάτικα τῶν.

Ἄσπρος ἄσπρος ὁ Μερκούρης
κι' ὁ Καραμπουρνὸς μουντζούρης.

Γιὰ τὸν Σπύρο πεταλούδαις
καὶ λευκὰ περιστερὰκια,
γιὰ τοὺς Λόρδους καλιακούδαις,
νυκτερίδες καὶ κοράκια.

Γιὰ τὸν Σπύρο τὰ βιολιά,
γιὰ τὸν Σπύρο τὰ λαγούτα,
γιὰ τὸν Σπύρο τὰ φιλιὰ,
κύρ κουμπάρε, τείναι τοῦτα;

Μερκούραρος, ἐδράχνιασε τοῦ κόσμου τὸ λαρύγγι,
χιλιάδες στόματα φιλεῖ, χιλιάδες χέρια σφίγγει.

Μὲς 'στοῦ Μερκούρη μιὰ βοή λαοῦ μυριοφώνου
κι' οὔτε φωνὴ κι' ἀκράσις 'στὸ σπῆτι τοῦ Βαρώνου.

Ὁ κύρ Μικέλης βλέπωντας τὰ μαῦρα τὰ περίσια
ἐκλείσε τὸ σαλόνι του κι' ἐπῆγε 'στὰ Πατήσια.

Καὶ σάν ἐπῆγαν νὰ τὸν 'βροῦν τὰ τζάκια τὰ πεσμένα
'βρῆκαν τὴν πόρτα σφαλιστὴ καὶ τὰ κλειδιά παρμένα.

Οἱ Βαρωνέτοι τάχασαν— πὲς το πουλί μου πὲς το—
σάν εἶδαν ἄκυρο χαρτί τὸ κάθε μανιφέστο.

Οἱ Βαρωνέτοι τάχασαν 'στῆς ἐκλογῆς τὴν φέστα
κι' ἀπὸ τὰ μαῦρα 'κράτησαν καὶ γιὰ τὴν ἄλλη ρέστα.

Ὁ τρομερὸς Καραμπουρνὸς τρομάζει μὲ τὰ θούρια
καὶ βλέπει μὲς 'στὸν ὕπνο του πῶς μπομπαρδίζει φρούρια.

Ὡ σφυρικτρῶν σφυρίγματα καὶ βρόντοι τενεκέδων,
ποῦ παλαβώσατε ταῦτιά κυρίων καὶ λακέδων.

Στὰ σπῆτια τῶν Ἀττικαρχῶν περιπολοῦν Οὐσσάροι
μὴν πᾶν καὶ τὰ κουρσέφουνε ζυπόλυτοι κουρσάροι.

Μῆτε κουρσάρος φάνηκε, μὴτ' ἑνας καυγατζῆς,
μόνο τὰ τενεκέδωσε λαὸς χωρατατζῆς.

Κι' οἱ Βαρωνέτοι φώναζαν: αἰχαῖρ' ἐκλογῶν παλαιόστρα,
κι' ἐξύσανε τὴν κούτρα τῶν,

κι' ἐβγήκαν τὰ μούτρα τῶν
ματάκια μου ξυρόσπιδος καὶ χαθιαρμανέστρα.

Καὶ τότε τῶν Ἀττικαρχῶν ὁρῶς ἠκούσθη θρήνος
κι' ὁ Δόγης ὁ Σιμάπουλος ὠδύρετο κι' ἐκαίνοσ.

Γλυκύτατε Μικέλη μου, γλυκύτατόν μας ἔαρ,
ὅλους μᾶς ἐσκυλόπνιξαν εἰς μαῦρων ψήφων φρέαρ.

Ὅσα 'σκάρωσα γιὰ σένα
ὅλα πῆγαν χαμένα.

Σούστειλ' ἄρμα, κύρ Μικέλη, Καρναβάλου ντραταντό,
ποῦ τῆς Ἀραπιάς φοράδες τὸ γοργόσερναν δατώ,
'ξώδεψα γιὰ καρτσάδες,
'μπῆκα σ' ἐξόδα μεγάλα,
σούστειλα καὶ γαλατάδες.

μέ γιαούρτι και μέ γάλα,
μοῦτρα τοῦ μεγάλου κόσμου
ἀπὸ γένος κι' ἀπὸ στάνη,
κι' ἦλθε κι' ὁ γραμματικός μου
προσφωνήσεις νὰ σοῦ κάνη.

Μὲ τὴν κάλπη τοῦ Μερκούρη
μ' ἐπίασε κακὸ μπουρὶ,
κι' ἐγινε τοῦ Δόγ' ἡ μούρη
σὰν Βενέτικο φλουρί.

Τρὶς ἀλοί μας κι' ὠμένα,
πάνε τὰ λεπτὰ χαμένα.
Νὰ τὸ σῶτ' τῶν ἐν τέλει,
νὰ κι' ἡ διαδήλωσις,
τώρα φαίνεσαι, Μικέλη,
σὰν ἀποκαθήλωσις.

Γράψε μου γιὰ νὰ σοῦ γράψω,
κλάψε με γιὰ νὰ σὲ κλάψω,
ὄλα σουφ και βερεσέ,
ἄσπρισέ με νὰ σ' ἄσπρίσω
μέ γιαούρτι σακκουλίσο,
τῆς βεδούρας, τοῦ κεσέ.

Κλείσε τὰ στωμύλα χεῖλη
καὶ τὸ μαῦρο σου μαντύλι
στεῖλε μου νὰ σοῦ τὸ πλύνω
μέ τὰ δάκρυα ποῦ χύνω.

Τραγοῦδι λέω θλιβερό,
κάνω τὸ δάκρυ μου νερό,
τὸ σάλιο μου σαποῦνι,
θλιμμένο μου πιτσοῦνι.

Σκοῦξε καὶ σὺ σπαρακτικὰ
γιὰ τῆς μαυρίλας τὸν καῦμό,
τὰ φῶτα τὰ βεγγαλικά
μᾶς ἐκαθίσαν 'στὸ λαιμό.

Βλέπω μαύραις μολυβιαῖς
'στὰ χαρτιά μου τὰ λευκά,
μᾶς ἐκάνανε προβιαῖς
καὶ γιὰ πούλημ' ἄρνιακά.

'Πῆραν δρόμο τὰ κοπέλια
τῆς δειλῆς περπατησιᾶς,
'βγήκανε ξυνὰ τὰ γέλοια
κι' οἱ χοροὶ τῆς Κηφισσιᾶς.

Τοὺς θυμοῦμαι καὶ σκιρτῶ
μέ ποδάρι Ζλάπικο,
τότε 'χόρεψα συρτὸ,
τώρα Σουφαράπικο.

Μᾶς ἐπότισαν χολή,
μᾶς ἐδρόσισαν μέ ξυδι,
σεκλεντίστηκα πολὺ

καὶ θὰ πάω γιὰ ταξέδι.
Μικελάκη σὲ φιλῶ,
κατευόδιο μου καλὸ.

'Ἐφυγε μὲ τῆς μαυρίλας τοὺς καῦμοὺς ὁ κακομοῖρης,
πάει γιὰ νὰ 'δῇ 'στὴν Νάξο μήπως 'μαύρισε κι' ἡ σμύρις.

Μὲς 'στοὺς σάλους τῆς ἀντάρας, τῆς βοῆς, τῆς τρικυμίας,
καὶ τὰγάματα 'μιλήσαν τῆς χρυσῆς 'Ακαδημίας.

Καὶ 'στὴν 'Αθηνᾶ φωνάζει μ' ἓνα βλέμμ' ἀκτινοβόλον
ὁ χρυσότοξος 'Απολλων.

'Αθηνούλα μου, τῆς λέγει, δὲν τὰ ξέρεις τὰ μαντάτα;
'μαύρισαν τὸν 'Αθηναῖο τῆς 'Αθήνας τὰ φουσάτα.

Κι' εἶπε τότε κι' ἡ γλαυκῶπις: «πῶς σοῦ 'φάνηκε τὸ νέο,
γείτονά μου φωτοδότῃ,
νὰ μαυρίσουν 'Αθηναῖο
καὶ ν' ἄσπρίσουν Κρασιδιώτῃ;»

Τέτοια λέγ' ἡ θεία κόρη καὶ τὸ δόρυ τῆς τινάζει,
κι' ἄρχισε νὰ τραγουδῇ
γιὰ τὸ ντόπιο τὸ παιδί
μέ τῇ ντόπια κουκουβάγια, ποῦ 'στὸ κράνος τῆς κουρ-
(νιάζει.

Τελείωσαν τῶν ἐκλογῶν τρεχάματα καὶ φέσταις,
τὰ τζάκια ποῦ 'κορώσανε τὰ σβύνουν πυροσβέσταις.

Τοῦ πετρελαίου τενεκὲ κι' ὁ Φασουλῆς ἐκτύπα
κι' εἰς ὅλων ἐσκουζε ταῦτιά:
«τὰ τζάκια 'πήρανε φωτιά,
καὶ τρέξετε νὰ φέρετε νερὸ τοῦ Σουμαρίπα».

Πᾶν ἡ φουρτούναις, 'πέρασαν, ἀρχίζουν ἡ μπουνάτσαις
καὶ μὲς σὲ κάρρα σκουπιδιῶν Συμβούλων βλέπω φάτσαις.

Τῶν Καρναβάλων τάρματα τὰ ρίχνουν μὲς ' σ' ἀχούρια
καὶ 'στὴν 'Αλάσκα τᾶτια των τὰ στέλλουν γιὰ γαιδούρια.

Κοιμοῦνται Λόρδοι καὶ Δαὸς, πεζοὶ καὶ καβαλάρηδες,
τὰ σύμβολα τῶν ἐκλογῶν σαρόνουν σκουπιδιάρηδες.

Κι' ὁ Καλλισπέρης, τῶν Ρωμῶν γιγάντειον μοντέλο,
ἐβγήκε πρῶτος Σύμβουλος μέ τὸ 'ψηλὸ καπέλο.

Κι' ὁ Περικλῆτος γύριζε
κι' ἐφώναζε κι' ἐσφύριζε,
κι' ἀλλόκοτοι συλλογισμοὶ μὲς 'στὸ μαῖαλό του 'μπῆκαν
κι' ἔστειλε ρετσίνολαδὸ σ' ἐκείνους ποῦ δὲν 'βγήκαν.

'Ο τόσο ἀνοικτόκαρδος καὶ τόσο ντυλικάτος,
ὁ Βουλευτὴς ὁ Συριανὸς, ὁ καὶ Μαυροκορδάτος,
τοῦ Γιαννοπούλου 'διάλεξε τὴν κόρην Εὐγενίαν,
ἐξέχουσαν εἰς καλλονὴν κι' εἰς ἀρετὰς σπανίαν,
τὴν ἀδελφὴν τοῦ Περικλῆ, καλάμου σθεναροῦ,
κι' εἰς αἰσθημα καὶ φρόνημα καὶ πάθος φλογεροῦ.
Κι' ὁ Φασουλῆς θερμὰς εὐχὰς μυρίας συγενόει
κι' αὐτὸς μέ στέφανα χρυσὰ τοὺς χρυσοστεφανώνει.